

[Freddy Madsen]

sættes ind for at hjælpe de elever, som kommer fra de økonomisk svageste lag, frem til den kunnen og den viden, til de forudsætninger, der skal til ikke alene for at gå videre i samfundssystemet, men også for at kunne udfolde et rigere liv, end det er tilfældet på nuværende tidspunkt.

Niels Helveg Petersen (RV):

Da mit partis ordfører, hr. Svend Haugegaard, ikke kan være til stede, skal jeg på hans vegne fremsætte nogle ret få betragtninger i anledning af den forespørgsel, der er stillet.

Det er kun 1½ år siden 5 partier repræsenterende et stort flertal her i folketinget satte en folkeskolelov i kraft, og tiden er ikke nu til en omfattende revision af den lovgivning, der i dag er gældende. For det første fordi det i sig selv er meget betænkeligt for skolens liv med hyppige ændringer, specielt hvis de gennemføres af skiftende politiske konstellationer, og for det andet – og mere væsentligt – fordi den lov, der er gennemført, er en rummelig og smidig lov, der giver mulighed for tilpasning efter lokale ønsker og behov. Den er en ramme for et organiseret samvirke mellem kommunalbestyrelsen, skolens ledelse, lærere, forældre og elever. Forespørgsels formulering er lidt komisk, idet den lyder: Hvad kan ministeren oplyse om regeringens planer for løsning af folkeskolens problemer? Problemerne i folkeskolen er ikke noget, der kan løses ved lov. En lov om folkeskolen løser ikke folkeskolens problemer. De løses eller løses ikke af de enkelte lærere i de enkelte skoletimer og af eleverne selv i deres indbyrdes forhold. Loven er en ramme, aldrig en løsning.

Det radikale venstre erkender, at der for skolen og for uddannelserne i dag er mange problemer. Det kan ikke være anderledes i et samfund, hvor problemerne er store og voksende, hvor der i det omgivende samfund er problemer med social ulighed, psykiske problemer for forældre såvel som for børn, ægteskabelige problemer, uligheder i vilkår og muligheder, arbejdsløshed, hvor der netop i disse år vokser frem et fænomen, vi ikke har kendt tidligere, med en voldsom stor ledighed specielt blandt de unge, og hvor vort samfund har nået et »udviklingstrin«, hvor det nu viser sig, at samfundet faktisk ikke

har brug for de 16-20-årige i sin produktion af varer og i forbindelse med sine tjenesteydelser. Det er et problem, der ikke nu kun viser sig hos os, men i samtlige industrialiserede lande. Derfor er der problemer og mange problemer, og i skolen støder problemerne sammen, ikke kun med hensyn til den struktur, der er, og det indre liv, der er i skolen, men i allerhøjeste grad også med hensyn til indholdet af den undervisning, som skal præge skolen i det daglige, og som selvfølgelig må ændre sig i takt med den udvikling, der finder sted i det omgivende samfund.

Det radikale venstre vedkender sig sit ansvar for den lov, der er gennemført, og det har alle de partier, der var med til at gennemføre den nugældende folkeskolelov, jo også hidtil gjort, ja selv hr. Bertel Haarder, som benyttede lejligheden til at tale om noget helt andet på helt Søren Krarupsk manér.

Der bliver ved senere lejlighed mulighed for at tale om U-90, som selvfølgelig rejser en lang række problemer for vort uddannelsessystems udfoldelse i fremtiden. Jeg vil dog i hvert fald for det radikale venstres vedkommende gerne understrege, at der er to problemer, der især trænger sig på, dels de uddannelsessynspunkter, vi skal anlægge for de unge og for børnene i førskolealderen, dels de synspunkter, vi skal anlægge for voksenundervisningen for de mange hundrede tusinder af voksne, som er kommet ud af skoleforløbet uden at have fået de tilbud, som de burde have haft.

I den nugældende lovgivning lægger det radikale venstre afgørende vægt på forældreindflydelsen og elevindflydelsen, også ved valg af læremidler og undervisningsmaterialer. Det er noget ganske afgørende ved den lovgivning, der nu er gældende, at man ikke binder den enkelte skole og de mennesker, der virker omkring den enkelte skole, til et ganske bestemt sæt af muligheder, men at man har mulighed for at vælge, hvorledes man ønsker at tilrettelægge uddannelsen og undervisningen på den enkelte skole og i den enkelte kommune. Vi vender os stærkt imod centralisering, som efter vor opfattelse vil give anledning til en lang række problemer, ikke kun af pædagogisk art, men også af anden art på alle leder og kanter i folkeskolens dagligliv.

Vi lægger vægt på, at det bliver til virkelighed, der er en af hensigterne med lovgiv-